

Sant Jordi, de la gent

Ni dels floristes ni dels llibreters,
ni dels autors ni dels
distribuïdors, ni de la indústria
ni dels mitjans. Ni dels polítics ni
de les institucions. Sant Jordi és,
per damunt de tot, de la gent

Aquest dies, assistim a una allau d'iniciatives centrades en quan i com celebrarem enguany la festa del llibre i de la rosa, més encara d'ençà que el Govern de Catalunya ha fet públic que la data escollida per celebrar el Sant Jordi de 2020 és el proper 23 de juliol. Una data que neix fruit de l'ajornament de la trobada primaveral per antonomàsia, però que, a hores d'ara, ningú pot garantir-nos que blinda allò que és fonamental per Sant Jordi: la festa ciutadana i d'esperit popular.

Em resulta curiós com “la indústria” sembla voler-se apropiari d'una festa absolutament i eminent participativa i de caràcter sobretot popular, que resulta, en aquest cas, potentment transversal i que ens iguala. Certament, no és el mateix regalar l'obra completa d'algun dels nostres il·lustres autors o autores, ja siguin clàssics o contemporanis, en edició de luxe que una edició de butxaca o algun dels molts trossos que es troben a les llibreries de segona mà o als mercats, que encara n'hi ha i de ben vius, a preus molt raonables. Tampoc fa el mateix efecte regalar l'última creació o disseny floral de *packaging* excels que una rosa collida de bon matí al jardí de casa —això, els qui tinguin la sort de tenir-ne— o bé una flor d'aquelles que compres a bon preu i que saps que al cap d'unes molt poques hores torcerà el coll irreversiblement. No és el mateix. O potser sí, perquè el que vull posar en valor és el fet de voler fer aquest obsequi, de participar de la festa i, el més important de tot, de sentir-se'n protagonista.

LLUÍS
PUIG

@LluísPuigGordi

nista. Qualsevol persona que hagi viscut aquesta festa, l'hagi mamada o no des de la infantesa, es lleva cada 23 d'abril amb un neguit que converteix el dia en especial. I això no té res a veure amb allò que regalem sinó a destinar una estona del nostre temps a l'altre. Els més ambiciosos parlen d'estimar, d'una festa amb ADN català, etc. Però jo prefereixo centrar-me en allò d'autènticament meravellós del Sant Jordi que és aquesta transversalitat, aquesta voluntat autènticament democratitzadora. Totes hi podem participar, tots hi som cridats, segons les nostres ganes i possibilitats. És una tradició meravellosa i com a tal enlluerna el món quan la coneix.

Així doncs, davant tota aquesta fileira de propostes sectorials (només algunes a tall d'exemple: www.anemeditors.com, #ObrimFinestres, les llibreries independents de Libelista o iniciatives específiques d'establiments com Nollegiu —l'autoregal, n'hi han dit— o del petit taller d'il·lustració Experimental, a Sarrià), una reflexió: mentre nosaltres oferim tot aquest ventall que implica un cert criteri a l'hora d'escollir per quin opció ens decantem, un gegant com Amazon segueix venent el que vol i més. Potser ara té més sentit que mai trobar consensos i actuar de manera unitària, no creieu?

Sigui com sigui estic convençut que el proper 23 d'abril trobarem la manera de celebrar Sant Jordi des del confinament, ens regalarem roses “virtuals”, collides a casa —els qui puguin, hi insisteixo— o fetes a mà. I igualment intercanviarem vals bescanviabls per a quan les llibreries puguin funcionar de nou amb normalitat o optarem per algunes de les moltes opcions que hem esmentat (i més que n'hi ha, és clar). Com sigui, tot serà vàlid, però el que no farem és celebrar tal dia o tal altre, tal festa o tal altra perquè algú ens ho imposi. Com tampoc al País Valencià deixareu de commemorar el 25 d'abril la vostra Diada, que recorda la desfeta d'Almansa del 1707. 23 d'abril, Sant Jordi. 24 d'abril, sessió telemàtica al Parlament per aprovar els pressupostos. I el 25, Diada del País Valencià. Calendari intens, certament; de la gent i per a la gent.

Conseller de Cultura a l'exili